

וכן צריך האדם למצא גם בעצמו, כי זה ידוע שצריך האדם לזהר מאד להיות בשמחה תמיד, ולהרחיק העצבות מאד מאד (כמבאר אצלנו כמה פעמים). ואפילו כשמתחיל להסתכל בעצמו ורואה שאין בו שום טוב, והוא מלא חטאים, ורוצה הבעל דבר להפילו על ידי זה בעצבות ומרה שחורה, חס ושלום, אף-על-פי-כן אסור לו לפול מזה, רק צריך לחפש ולמצא בעצמו איזה מעט טוב, כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב, ואף שכשמתחיל להסתכל באותו הדבר הטוב, הוא רואה שהוא גם כן מלא פצעים ואין בו מתם, הינו שרואה שגם המצוה והדבר שבקדושה שזכה לעשות, הוא גם כן מלא פניות ומחשבות זרות ופגמים הרבה, עם כל זה איך אפשר שלא יהיה באותה המצוה והדבר שבקדושה איזה מעט טוב, כי על כל פנים איך שהוא, על-כל-פנים היה איזה נקודה טובה בהמצוה והדבר טוב שעשה, כי צריך האדם לחפש ולבקש למצא בעצמו איזה מעט טוב, כדי להחיות את עצמו, ולבוא לידי שמחה כנ"ל, ועל ידי זה שמחפש ומוצא בעצמו עדין מעט טוב. על-ידי-זה הוא יוצא באמת מכף חובה לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה, בבחינות "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו" כנ"ל, הינו כמו שצריך לדון אחרים לכף זכות אפלו את הרשעים ולמצא בהם איזה נקודות טובות. ועל-ידי-זה מוציאין אותם באמת מכף חובה לכף זכות, בבחינת ועוד מעט וכו' והתבוננת וכו' כנ"ל, כמו כן הוא אצל האדם בעצמו, שצריך לדון את עצמו לכף זכות, ולמצא בעצמו איזה נקדה טובה עדיין, כדי לחזק את עצמו שלא יפול לגמרי, חס ושלום, רק אדרבא יחיה את עצמו, וישמח את נפשו במעט הטוב שמוצא בעצמו, דהינו מה שזכה לעשות מימיו איזה מצוה או איזה דבר טוב, וכמו כן צריך לחפש עוד, למצא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם אותו הדבר הטוב הוא גם-כן מעורב בפסולת הרבה, עם כל זה יוציא משם גם-כן איזה נקודה טובה. [והזהיר רבנו, זכרונו לברכה, מאד לילך עם התורה הזאת, כי הוא יסוד גדול לכל מי שרוצה להתקרב להשם יתברך, ולבל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום, כי רב בני אדם שרחוקים מהשם יתברך, עקר רחוקם הוא מחמת מרה שחורה ועצבות, מחמת שנפלים בדעתם, מחמת שרואים בעצמם גודל קלקולם שקלקלו מעשיהם כל אחד כפי מה שידע בעצמו את נגעי לבבו ומכאוביו, ומחמת זה הם נופלים בדעתם, ורובן מייאשים עצמן לגמרי, ועל ידי זה אינם מתפללים בכוונה כלל, ואינם עושים אפילו מה שהיו יכולים לעשות עדיין. על כן צריך האדם להשכיל מאד על דבר זה, כי כל הנפילות שבדעתו, אף-על-פי שהוא מחמת מעשים רעים שעשה באמת, עם כל זה, הנפילה שבדעתו, והעצבות והמרה שחורה שנופל עליו על-ידי-זה, הכל הוא רק מעשי בעל דבר, שמחליש דעתו כדי להפילו לגמרי, חס ושלום. על-כן צריכין להתחזק מאד, לילך עם התורה הזאת לחפש ולבקש בעצמו כל פעם איזה מעט טוב ונקודות טובות וכו' כנ"ל. ועל-ידי-זה יחיה וישמח את עצמו, ויצפה לישועה עדיין, ויוכל להתפלל ולזמר ולהודות לה', בבחינת "אזמרה לאלקי בעודי" כנ"ל, ועל-ידי-זה יזכה לשוב באמת אל ה' כנ"ל:

ליקוטי מוהר"ן, הוא חיבורו החשוב ביותר של רבי נחמן מברסלב, ספר היסוד של חסידות ברסלב, ואחד מהחיבורים בעלי ההשפעה הרבה בעולם החסידות בכלל. הספר נדפס לראשונה בשנת תקס"ח. פירוש ראשי התיבות "מוהר"ן" הם "מורנו ורבינו הרב רבי נחמן". הספר הוא אוסף של דרשות (כל פרק דרשה נקרא 'תורה' או 'סימן') אותם נשא ר' נחמן שנלקטו בידי תלמידו רבי נתן מברסלב, חלקו הראשון של הספר הודפס בחיי רבי נחמן, בשנת תקס"ח (1808) ואילו חלקו השני נדפס, בנפרד, רק לאחר פטירתו, בשנת תקע"א (1811). במתכונתו הנוכחית, שני החלקים יחדיו, הודפס הספר על ידי רבי נתן מברסלב בשנת תקפ"א (1821). הספר מחולק לשני חלקים וכולל 412 סימנים, תי"ב, כי לפי תפיסתו של רבי נחמן כמו לפי התיקוני זוהר, הצדיק הוא ראש בי"ת